

1. Kapitola - Příchod Neznámého

USA- Florida - 7.6. 2016

„Hmm..Kurt, tady jsem zaručeně špatně... mimochodem..proč zase já??“

Kurt: „Jo..máš pravdu...asi byla chyba lopotit se až sem..a Lara odjela i se zbytkem sídla na dovolenou..to přece víš, tak nereptej...a vrátí se až za dva týdny...“

Já: „No jo..no jo...ale ..já neříkala: „ Eye of Nelphilim...to bude mít zaručeně něco společného s tím, co se kdysi událo s Eckardem..musíme ten artefakt získat...“

Kurt: „Hehm.....“

Já: „Kdo měl taky ale tušit, že to je vyhlášená restaurace...že????“ ukázala jsem otráveně směrem ke vchodu.“

Kurt: „Ale no tak...hele...kašlem na to...zítra se vracím do Cornwallu...takže...“

Já: „Booooožee...tak fajn..jdu se vyspat a pak jedu zpátky...kdy budeš zpátky ty?“

Kurt: „Zítra večer..tak...eehh..kolem...21:00...tedy..myslím...“

Já: „O.K. Budu na tebe čekat už v sídle. Doufám, že se nemineme.“

Kurt: „Myslím, že ne...když přijdeš dřív..co třeba udělat něco k jídlu? U té letecké společnosti to je nejedlé..“

Já: „Tak jo..až se vrátím, skočím ještě do marketu..nechala mi Lara kreditku?“

Kurt: „Jo...takže jsem domluveni..ale ať je ta večere hotová..budu hladý bez sebe...“

Já: „Rozkaz, generále..“

Kurt: „Výtečně..tak teda ahoj..“

Já: „Ahoj“

Najednou jsem si všimla černé motorky opřené o zed'. „Hmm..ta tedy vodu už dlouho neviděla...“ blesklo mi hlavou. Potom mě napadlo, že když už před tou restaurací stojím, tak se aspoň podívám, jak vypadá uvnitř.

Místo k hotelu jsem se tedy vydala opačným směrem. Vstoupila jsem do restaurace a prošla ji skrz naskrz. V chodbě jsem ve stínu zahlédla jakéhosi chlápka opřeného o stěnu....„Ha..ten mi teda zatraceně připomíná Kurt..joj!!“ pomyslela jsem si a těsně se vyhla sloupu..

Najednou se mi ozval Head-Set: „Ještě jsem si vzpomněl...mimochodem...nádherné...škoda, že jsi to ještě vybrala...“

Já: „Kurt...já tě zabiju..Lovec Démonů nebo ne..to mi bude jedno..“

Kurt: „Nuže...ještě jsem si vzpomněl, že bych si dal špagety..“

Já: „.....“

Kurt: „Ahm..tot' vše..příjemnou zpáteční cestu..“ a vypnul svůj Head-Set..

Já: „Cvok..“

Kurt: „To jsem ještě slyšel..“ a vypnul Head-Set...tentokrát úplně.

„Hmm..měla jsem mu říct, že neumím uvařit ani vodu...???.nec...“, proběhlo mi hlavou a chystala jsem se vydat zpět k hotelu. Nemohla jsem se ale zbavit pocitu, že mě někdo sleduje. Došla jsem na pokoj, lehla si do postele...podívala se na hodiny, které ukazovaly 22:00, a usnula.

Ráno jsem si rychle zabalila věci...vyšla na balkon...a všimla si detailu: „Nezavírala jsem na noc dveře?“ Řekla jsem si, že jsem definitivní blázen a že už neumím zavřít ani balkon a vydala se na letiště. Sedla do letadla a v 18:00 místního času jsem dorazila do sídla. Rychle jsem naházela věci do pokoje, sedla v garáži do auta a vydala se směrem supermarket.

Po hodině jsem konečně byla s nákupem spokojena . Uložila jsem ho do kufru ,ale...„Ouha! Problém“.... Zradila mě vecka, jejíž délka přesahovala délku kufru. Po 10-ti minutovém manévrování jsem to vzdala a vztekle zaklapla kufr. *křuuuuuupp* „Tak..a má to...“

Vrátila jsem se k sídlu a při vjezdu do brány málem smetla zrcátko. Naštěstí jen málem. Zato ten obří škrábanec na zadku auta mě při couvání do garáže neminul...(Snad si toho Lara nevšímne)... Bylo nyní 20:00, takže byl nejvyšší čas pustit se do pokusu něco...řekněme uvařit. Stála jsem bezradně v kuchyni a vymýšlela, jak na to. Nakonec jsem v souboji „Já vs. Špagety“ zvítězila. Nemohla jsem se dočkat, jak bude Kurt zírat a jeho chuťové buňky omdlávat blahem... a on nikde!! Zřejmě měl jeho let zpoždění. Sedla jsem si k Tv....

22:00 Kurt stále nikde....a navíc jsem usnula....

Probrala jsem se až v 1:00 v noci a to jsem si už začala dělat starosti. Vyšla jsem nahoru do pokoje vzít si mobil. Když jsem se pro něj natáhla, všimla jsem si něčeho pípajícího na svých kalhotách. Podívala jsem se lépe: „Počkat...to..je..sledovač??“

Najednou mě obklopila tma : „A do háje...to není dobrý...“ pomyslela jsem si a pomalu se šátrala do Larařiny pokoje, kde jsem si vzala její devítky. „Lara mě zabije,ale tohle je stav nouze...“ zkonstatovala jsem a vyběhla ven. „Jen doufám, že je nebudu muset použít...tohle jsem v životě v ruce nedržela.“proběhlo mi hlavou. Ploužila jsem se zpět do svého pokoje, když jsem si náhle všimla pomalu se otáčející okenní kliky v chodbě, těsně před dveřmi.

Myšlenkový postup: „Počkat..ty otevřené dveře od balkonu ráno...že bych nezapomněla?“ Okno se pomalu začalo otevírat, takže jsem rychle zacouvala a seběhla po schodech dolů. Podívala jsem se z okna a uviděla ve tmě dodávku. „A do háje!!“ vyhrkla jsem. Pak jsem si všimla stínu, blížícího se ke dveřím. Vyběhla jsem zpět do patra. Někdo už vcházel do haly. Nezbylo mi tedy nic

jiného, než se schovat v prvním pokoji, na který jsem narazila. Plížila jsem se místností... najednou mi něco proletělo kolem hlavy a vzápětí mě někdo drapl.

Já: „Kurte, to jsou fakt blbé vtipy...“

„My se známe?“ ozvala se osoba, které mě držela. Podívala jsem se směrem, kudy letěl onen předmět. Ve stěně jsem rozpoznala zabodnutý kotouč, který se najednou uvolnil a letěl zpět přímo ke mně. Těsně přede mnou ale prudce změnil směr a přistál v ruce osobě, která mě držela.

Já: „Hele Kurte, tohle už vážně není vtipné... někdo je v domě.“

Neznámý: „Myslím, že si mě s někým pletete.. mimochodem zjevně nejsem jediná osoba, která zde někoho hledá...“

Já: „A koho tedy hledáte a co jste vůbec zač?“

Neznámý: „Kurtis Trent... říká vám to něco? Asi ano, když jste mě předtím oslovila Kurtisi.“

Začínala jsem mít jeho výslechu tak akorát dost a pokusila jsem se ho umlčet jedním dobře cíleným kopem do.....ehh....nohy... Nějak to mizera vycítil.... „To bych, být vámi, nedělal...“ řekl.

Já: „Hmm...mohu vědět proč?“

Najednou jsem uslyšela kroky. „Rychle!“ špitl chlápek a zatáhl mě hlouběji do pokoje. Preventivně mi dal ruku na pusu, aby se ujistil, že neceknu. Kroky nás minuly a oba jsme si vydechli. „Ted' nebude od věci si zajistit trochu převahy“ pomyslela jsem si, vytrhla se chlápkuvi a hmátla po pistolích... „Kde jsou?“ proběhlo mi hlavou. Chlápek se jen uchechtl a vytáhl je z brašničky přiipevněné na pravé noze. „Myslíte snad toto?“

Než jsem stačila odpovědět, zaslechla jsem opět kroky ...Znovu jsem měla jeho ruku jako roubík na puse. To mi však nezabránilo, abych opatrně nešatrála po té jeho zpropadené brašničce „Ale no tak“...špitl otráveně chlápek a chytl mi ruku.... „Tak nic...“ pomyslela jsem si ...

Mezitím kroky opět utichly a chlápek povolil sevření. Uvědomila jsem si, že moje ruka, za kterou mě předtím chytil, je divně mokrá. Divně mokrá byla i chlápkuva košile, od které už stačilo navlhnout i moje triko. „Co je zase tohle?“ pomyslela jsem si.

„Nemám ráda lidi, co se tolik potí...“ oznámila jsem chlápkuvi. Teprve ted' jsem si všimla, že je celou dobu mírně opřený o zed'. „Mohu vás ujistit, že se rozhodně nejedná o pot, slečno Croftová...“ řekl a sesunul se k zemi. „Konečně jsem byla chvíli volná , sáhla po mobilu a zapla světlo.

Já: „Zjevně si mě pletete....“

Neznámý: „Ted' koukám, že jste nějaká mladá.“

Já zase koukala na jeho košili, která byla nasáklá krví. Než jsem se stačila zeptat na detaily, opět se ozvaly kroky, tentokrát těsně za námi. „Kde je Lara Croft? A kdo jste vy a kdo je tenhle chlápek?“

Uviděla jsem před sebou dva novináře. Než jsem je stačila poslat do...háje...se v celém domě najednou rozsvítilo. Zjevně jim uteklo, že Lara odjela a rozhodli se, že si udělají menší zájezd do jejího sídla, aby ji naštváli.

„Okamžitě vypadněte nebo se postarám o to, abyste odsud odešli po kouskách!!“ ozvalo se náhle ode dveří. Bez řečí se spakovali a svižným krokem zmizeli z dohledu. Otočila jsem se ke dveřím.

„Kurte...skvěle načasováno!! Kde jsi se zase flákal?“ Když jsem si všimla, jak Kurt vyjeveně zírá za moje záda a dokonce ignoruje mé vtipné poznámky, otočila jsem se zpátky na Neznámého, který ležel v bezvědomí na zemi.

„Vždyť to je tamten!!!!!!!!!!!!“ napadlo mě. Kurt dále nevěřičně kulil oči a zároveň z něho padala jedna otázka za druhou.

„Co se stalo?“

„Co to má všechno znamenat?“

„Co tady dělali ti dva?“

„Čí je ta motorka schovaná v křoví za domem?“

„Cos to tady zase vyváděla?“

„To se člověk nemůže chvíli zdržet?“

„A kdo je támhleten?“

„A proč je mi tak podobnej?“

„A proč je celý od krve?“

Poté na chvíli ztichl a pak už mě jen požádal o pořádného „panáka“.